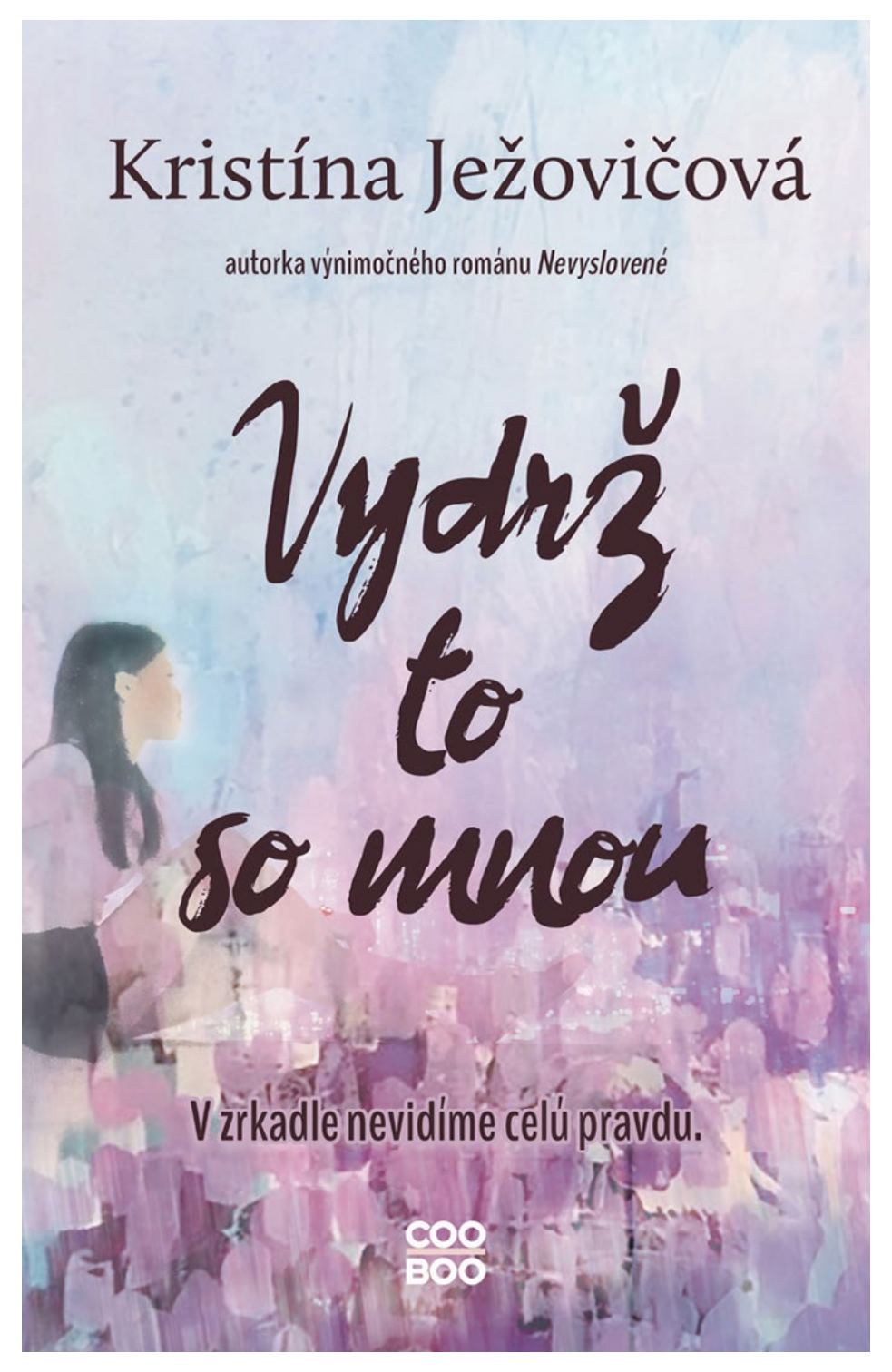

Kristína Ježovičová

autorka výnimočného románu *Nevyslovené*

Vydryž to so mnou

V zrkadle nevidíme celú pravdu.

COO
BOO

Vydrž to so mnou

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kristína Ježovičová
Vydrž to so mnou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vydrž
to
so mnou

Kristína Ježovičová

Vydrž
to
so mnou

COO
BOO

ŠIALENE DLHÝ EPILÓG

DIEVČA V ZRKADLE

1. kapitola

Na svoju obhajobu musím povedať, že posadnutosť je ako vyrážka. Objaví sa celkom nečakane a bez varovania. Lenže jedine pri čítaní červenej knižnice zabúdam na pocit prázdnoty a nutkanie rozplynúť sa ako plyn. Zbožňujem najmä také knihy, v ktorých majú postavy dokonalé telá. Proste všetko, čo je na míle vzdialené od môjho bezútešného sveta.

Učiteľ píše na tabuľu niečo, čo ma ani zamak nezaujíma. Dychtivo a najmä potajomky otváram knihu. Potrebujem milovanie. Teda nie reálne... Ako by som mohla potrebovať niečo, čo som ešte nezažila? A predsa ma fascinuje. Treba naň len telo alebo i dušu? Pod lavicou prevraciam ďalšiu stranu a dúfam, že nájdem odpoveď. Škvírka mi v bruchu. Uškrniem sa. Vďaka tomu, že hltám písme-ná, na mňa nekričí každá bunka tela, že sa chystá nado mnou vyhrať.

„Karolína!“

Vystriem sa ako struna. Opäť sa to stalo. Príliš som sa začítala a pristihol ma. Nervózne sa pousmejem. Len tak nacvičene, aby som neukazovala naštrbený predný zub, za

ktorý sa úzkostlivo hanbím. Odlomila som si z neho kus na tvrdej chlebovej kôrke, do ktorej som schuti zahryzla. Znamenie, že nemám žrať pečivo. Chlieb je zlý, zlý, odporný. Je to stelesnenie diabla medzi jedlami!

„Prosím?“ pípnem. Vystrašené kurča sa na mňa neťahá. Nedívam sa naňho.

„Podelte sa s nami. Čo čítate dnes?“ Ale mám pocit, že sa pýtal: Čo za humus to prehŕňate prstami?

„Už sa to nebude opakovať.“

„Koľkokrát sme o tom hovorili?“

Zdvihnem hlavu a pozriem naňho ako na blázna. Hádam si nemyslí, že také niečo počítam. Rátam strany, kalórie, počet cvikov... ale rozhodne nie jeho napomínania. Jeden spolužiak sa zachechce, ďalší si klepká po hlave. V triede nastane šum ako v mori. Akoby stávkovali, ktorý živočích dnes vyhrá súboj. Malá rybička či žralok? Uznajte. Toto nie je vyrovnaný zápas. Zároveň mi napadlo, že by bolo fajn, keby ma ten žralok zjedol a ja by som bola poriadne štíhla, rozpustená v jeho kyselinách.

„Ja...“ zahabkám a pozriem do lavice, je prázdna.

Patrik Šišuliak – sedí pred mnou – mi pri svojom zachvate smiechu ešte aj stihol drzo potiahnuť knihu. Vstane. Pajác! Začne prednášať anotáciu na zadnej strane knihy. Zabijem ho! Celá červená sa skrčím. Moja kamoška, spolusediaca, mi klepká ukazovákom po kolene. Asi by ma to malo upokojiť, pritom ma to ešte viac rozhodí. Kedysi by ma to rozosmialo.

„Už dosť!“ stopne žralok Paťa v jeho teatrálnosti.

A potom nastane krátke, mučivé ticho. Učiteľ má v tvári napísané to, čo vždy. Akoby jeho oči kričali: Zastreľte zlé literatúry! Zlikvidovať. Roztrhať! Spáliť podradnú rasu.

Ja, trafená hus, mlčím, pretože plávať v láske, aká je v lovestorkách, je ako topiť sa v mede. Lákavá, no zároveň desivá predstava.

„Raková, dávajte pozor na to, čo čítate. Môže vám to pokaziť vkus. Ak to aj čítate, robte to vo voľnom čase, nie cez hodinu,“ prejde k tabuli a pokračuje v dopisovaní poznámok na tému *Vývin jazyka*. Akoby sa nič nestalo. Už opäť ma ponížil. Mám chuť rozplynúť sa.

ŠIALENE DLHÝ PROLÓG

ZRKADLO V CHLAPCOVI

Po tréningu sa sprchujem doma. Chalani si zo mňa utahujú, že som hanblivý ako nejaká ženská. Ja a hanblivý? Neviem, či by sa im páčilo, keby som si pred nimi leštil bambus. Nemôžem si pomôcť, je to proste môj potréningový a pozápasový rituál.

Niekedy som po zápase totálne na sračky, nevládzem už nič, ale toto ma zakaždým vzpruží. Je to podobné, ako keď... No nie. Nejdem sa nad tým zamýšľať. Možno by som prišiel na to, že mi to niečo chýba, hoci naposledy som TO robil len prednedávnom. Ostatne, aspoň nejaké potešenie. A chalanom nebudem vešať na nos, že náš bojler ma prekvapí studenou vodou po oveľa dlhšom čase ako ten na ihrisku.

V škole je to na hovno. Aj doma je to na hovno. Taký život na hovno. Tak aspoň nech sa moje telo nepodrobuje studenej vode. Mamka nás, mňa a sestru, opustila, keď som bol malý, ale nie dostatočne na to, aby som si to nepamätal. Tatko hovorí, že odišla na západ, aby zarobila peniaze. Neskôr tvrdil, že využila príležitosť, skôr ako tí blázni štrngali kľúčmi. Segra verí, že sa vráti. Kravina. Nevráti

sa. Matka sa na nás vykašlala, načo to popieranie? Je rovnaká ako moje dvojča, rozdielnejší byť nemôžeme. Karolína má stále strčený nos v knihách. Číta povinnú literatúru, ale aj zamilované sračky, žerie najmä tie romantické veci a myslí si, že ju čaká lepšia budúcnosť než prítomnosť. Pritom je zaseknutá v inom svete. Ja som nastavený inak. Žijem pre tu a teraz. Neverím v zajtrajšok. Iba v túto chvíľu a uspokojenie.

„Kájo!“ Mydlo padá na dno zhrdzavenej vane, keď začujem svoje meno.

„Áno?“ zrúknem. Som vzrušený aj nasratý naraz.

„Máš telefón!“

„Kto je to?“

Tatko mi namiesto odpovede búcha na dvere. „Pohni sa!“ zahučí.

„Boháča,“ zašomrem.

Omotám si okolo tela uterák. Vycapkám sa von z kúpeľne. Telefón máme v obývačke. Segra tam sedí v obvyklej skrútenej polohe a číta knihu. Na tom obraze je niečo upokojujúce – taká istota, ale nahlas by som to nikdy nepriznal. Z kuchyne cítiť vôňu jedla. Zasa lečo. Táto istota ma naopak desí.

Mokrými rukami beriem slúchadlo položené na stolíku.

„Áno?“

„Karči,“ osloví ma volajúci posmešne. Z telefónu sa ozýva hlas môjho trénera.

Znervózniem. „Čo chceš?“ Nemám ho rád. Je nepríjemný ako voš. Čo je také, čo mi nemohol povedať na tréningu pred polhodinou? No dobre, tušil som čo, ale nevedel som, že je až taký sentimentálny.

„Chlapčisko, len toľko ti chcem povedať, že na zajtrajšom zápase nenastúpiš.“

„A to už prečo?“ Voľnú ruku zvieram do päste, najradšej by som ho udrel. Som momentálne najlepší hráč tímu. Ten skurvený futbal je jediná vec, v ktorej sa mi darí.

„Ty vieš prečo!“

Jasné, že som vedel.

Zložil.

Nevie sa odosobniť?

Futbal je hra, nemal by doňho montovať osobné veci.

„Pojeb sa,“ rázne položí slúchadlo. Dosť ma mrzí, že to ten fas nepočul.

„Aké očarujúce,“ zasmeje sa nervózne moja sestra.

„Nerozumiem reči tvojho kmeňa, Kaja.“

Šibalsky sa usmieva. „Nie si taký frajer, na akého sa hráš.“

„Banda! Podťe jeť.“

„Už ideme!“ zahučím aj namiesto Kaji. Ona je z tej tichejšej sorty. Naša rodina sa v tomto delí na polovicu, mužská huláka, kým tá ženská je pokojnejšia. Naša matka bola tichá. Asi sa k nám fakt nehodila.

Obaja prechádzame naraz cez dvere. Strkáme do seba ako malé deti. „Obleč si niečo, ty somár,“ zašomre.

„Aspoň prvý raz v živote vidíš naživo perfektne vyrysované svaly.“

Rýchlo jej postrapatím vlasy. Neznáša to. Vbehnem k sebe do izby a navliekam si na vlhké telo triko a tepláky. Uterák hádzem na zem, ktorú bolo treba povysávať už pred mesiacom. Teraz stačí zavolať deratizéra.

Keď prídem do kuchyne, tatko aj Kaja sedia za stolom. Oco sa napcháva a mľaská pritom. Segra sedí me-

ravo a čumí na malú porciu leča pred sebou. Sadnem si oproti nej. Čo tej sadlo na nos? Vzdychne si a načiahne sa za chlebom.

Tatko jej ho vytrháva z ruky. „Rastie z neho zadek.“

S tým musím len súhlasiť. Keby mala pravidelný pohyb, vyzerala by jej postava ináč a nemusela by sa tak krotiť v jedle. Myknem plecom. V konečnom dôsledku to tatko nemyslí zle.

Kaji spadne vidlička na zem, ale skôr sa mi zdá, že ju schválne hodila. Ťažko povedať, až tak som si ju nevšímal. Tatkovi vyletí ruka, no zaucho jej nevlepi. Včas ju stiahne.

„Raz sa mi poďakuješ,“ hovorí s plnými ústami.

ŠIALENE DLHÝ EPILÓG

DIEVČA V ZRKADLE

2. kapitola

„Ideš s nami na pochod?“ spýta sa ma spolužiačka, keď sa zberám na odchod po poslednej hodine.

„Nie, nemôžem.“

„Idú aj chalani.“

Nenávidím, aká som priehľadná. Chcem byť ako tridsiatničky, ktoré sú už nad vecou. Majú za sebou stovky nepríjemných situácií a tá jedna navyše ich už neprekvapí, iba sa na ne nabalí ďalšia vrstva ľahostajnosti. Ja som však červená ako repa. „Ak by som išla, tak určite nie kvôli nim.“

Prižmúri okále. „To iste.“ Sama si môžem za to, že som nadobudla povest' erotomaniačky. Nechala som sa uniesť a na koncoročnom výlete som zatancovala scénický tanec na pomalú cover verziu *Crazy in love*. V niektorých chalanoch to rozduchalo vášne, a keď k tomu pridáte, aké knihy čítam, doslova ich to naštartovalo. Vtedy som však bola štíhla a... zadaná. Nemala som nič so žiadnym spolužiakom, ale to výsledie som si vychutnávala, teraz ho doslova neznášam.

Jej pohľad spočinie na mojich prsiach, mala som ich väčšie už predtým a teraz sú... megahnusné, obrovské –

dedičstvo po matke. Potiahnem výstrih trička vyššie, nech som viac zakrytá. V tej chvíli však odhalím kúsok brucha. Tá krava si vyslovene vychutnáva moje rozpaky.

Jazykom prejdem po odlomenom zube, vezmem si vak. „Ty vieš všetko lepšie, že?“

„Aspoň nejsom zaspatá jak ty v poslednej dobe. Máš reakčný čas slimáka.“

„Ponáhľam sa,“ zašomrem. Prejdem okolo tabule a mám pocit, akoby som na sebe cítila viacero očí.

Som natoľko zaujatá ignorovaním, že si nevšímam Patrika Šišuliaka, ktorého voláme Šišo, kráča popri mne po chodbe. „No čo? Už prišla o panenstvo?“

„Čo?“

„Veď tá hrdinka v knihe.“

„Jaj,“ sústredím sa na schody. Hnev vo mne vrie.

„Počul som, že nejdeš na pochod.“

„Dobre si počul.“

„Si nasratá za to, čo som urobil cez slovinu?“

Ako spomenie slovinu, prudko zastanem a tresknem si po čele. „Učebnicu som si nechala v lavici.“ Zvrtnem sa a energicky kráčam po schodoch, vyhnem sa chichotajúcemu páriku dievčat. Zdola sa ozve veta. Mala som sa tváriť, že sa ma to netýka, nemala som sa otočiť, ale aj tak som to urobila a je neskoro.

Šišo vrtí hlavou, že on to nebol. Ale chalan vedľa neho dvíha ruky.

„To ja nie o tebe.“ Jeho oči však hovoria čosi iné. Že to, čo povedal, bolo presne o mne! Na schodoch nie je žiadne dievča s veľkou rítou! Iba ja. Rozbehnem sa hore po schodoch, až hrozí, že sa rozpadnú, akoby po nich dupala slonica. Trieda je už prázdna, keď tam vojdem. Z lavice

si vezmem učebnicu a balím si ju do vaku. Jazyk behá po zube a slzy sa derú z očí. Keď sa vrátim na schody, už sú prázdne. V šatni sa prezujem a oblečiem si bundu. V nej sa cítim oveľa lepšie, zakryje všetky faldy. Už nech som vonku.

Na zastávke, okrem iných ľudí, stojí Šišo a ťuká do mobilu. Premýšľam, že počkám za rohom, kým nastúpi, ale nechcem byť taká padavka.

Postavím sa k nemu.

„Bol to len žart,“ hlesne.

Teraz si nie som istá, či hovorí o tom čítaní anotácie alebo o poznámke chalana z béčky. Nechcem to ani vedieť.

„Ideš?“ ukáže na prichádzajúci bus. Bývame blízko seba.

„Nie.“

„Zmenila si sa. Kedysi s tebou bola väčšia sranda.“

Kedysi som nebola obalená tukom.

ŠIALENE DLHÝ EPILÓG

DIEVČA V ZRKADLE

3. kapitola

„Ja nechcem byť pokazená,“ zašepkám otvorenej skrini, ktorá ma vábi a desí zároveň. Mám v nej ukryté tajomstvo, ktoré by mi mohlo dopomôcť k úniku do sveta snov. Stačilo by sa načiahnuť, odsunúť staré svetre a vziať do rúk skrinku s baletkou vnútri. Otvoriť ju. Je istým spôsobom rozkošná, ale mechanizmus je pokazený a už dávno sa netočí okolo vlastnej osi. Keby som ju nezachránila, už by bola na smetisku. Poriadkumilovnosť naša rodina síce v krvi nemá, ale, žiaľ, ani sentimentálnosť. *Načo ti je nefunkčná kravina?* spýtal sa ma ten, ktorého meno nehovorím. Patrí mu tento dom, preto *ho* musím rešpektovať. Hovorím s ním minimálne, za to *on* so mnou až príliš často. Naváza sa do mňa pri každej mozgovej príležitosti.

Prečo ma všetci kritizujú? Lebo som otrasná? Na vyhodenie! Kým však zostane na tomto svete baletka, budem tu aj ja, utešujem sa. Na povrchu ošúchaná, vo vnútri nefunkčná a tichá. Ale niečo na tom bude, šepká mi vnútorný hlas. Si pokazená a nič nerobíš správne. Aj učiteľ to dnes potvrdil. Už koľkokrát? Vážne sa ma to opýtal? Mal

pravdu, musím sa zbaviť červenej knižnice. Musím sa zbaviť nevkusy. Ja im však ukážem. Budem krajšia, lepšia, so super vkusom. Budem taká ako predtým. Zábavná a crazy. Pribuchnem dvere skrine a sadám si za počítač. Je to stará rachotina, ale zatiaľ funguje. Čakám celú večnosť, kým sa zapne. Nabudúce si zoberiem kľuku.

Môj plán je jasný, otvorím si facebook a prihlásim sa. Konečne otváram prehliadač a ťukám ako o život.

Moja stránka sa volá: *Neznášam, keď mi niekto pozerá do očí*. Prečo to neznášam? Nie vždy to tak bolo. Lenže úprimnosť so mnou vybabrala. A na druhej strane, buď zbadám v očiach klamstvo, alebo pravdu. A fakt neviem, čo je horšie.

Píšem status:

„Reálna láska je vypočítavá. Nekonečno krát nula. Výsledok je vždy rovnaký. Slová majú svoje hranice, ako zrníčka presýpacích hodín. Po to posledné na vrchole. A keď sa tam dostaneme, hodiny niekto prevráti a my musíme ísť odrazu dole. Na lopatkách, s pieskom v každom otvore. Čo si myslíte vy?“

Čakám dvadsať minút. Len tak bezcieľne sa preklikávam fotkami celebrít, čo robím, mimochodom, dosť často. Samozrejme, že mi nikto nenapíše komentár. Mám nula lajkov, nula komentárov.

Takmer sa rozplačem. Nikto o mňa ani nezakopne. Ani moji rodičia. Pohadzujú si ma ako horúci zemiak. Raz som tu a inokedy tam. Obe izby sú hrozné. Táto navyše páchne. Keď som bola o dačo mladšia, otec podviedol mamu. Pristihla som ho, pretože sme skôr skončili v škole kvôli výpadku elektriny. Videl vôbec mamine oči na fotke na nočnom stolíku, keď to robil?

Všetko ma bolí. Stena, nábytok a omietka. Stala sa zo mňa návšteva, či som tu alebo tam.

So slzami na lícach idem do kuchyne. Som príšerne hladná. *Nie, nie si. Je to len smäd.* Napriek tomu otváram chladničku a obzerám si jej obsah. Pohľad mi padne na mlieko a v momente dostanem chuť na čokoládové guľičky. Mlieko je plnotučné, nevadí, zriedim si ho s vodou. S guľôčkami bude väčší problém. Prečo je všetko dobré také kalorické? Veľa cukru, priveľa. Škatuľu vrátim späť. Žalúdok mám stiahnutý. Naposledy som jedla jablko počas veľkej prestávky. Otvorím zásuvku.

Je tam mrkva, tri paradajky, nejaké pomaranče a klobásy. Siahnem po mrkve, som na seba pyšná! Bola by škoda zahodiť tú námahu posledného týždňa len kvôli nezdravým hnusobinkám do mlieka. Je to jed! Už čoskoro začnem poriadne chudnúť. Zatiaľ išlo dole len pol kila, ale ja verím, že sa to pohne. Do druhej ruky beriem pomaranč.

Stuhnem, keď *ho* začujem prichádzať. Zatváram chladničku a ponáhľam sa preč. Stretneme sa v chodbe. Nestihla som utiecť do izby. Sakriš.

„Skoro som zinfarktoval!“ zvraskne. „Čo tu obsmrdaš?“

„Ja-ja... idem do izby. Nevedela som, že...“

„Že čo?“

„Hm.“

„Kde si bola?“ pokračuje vo výsluchu.

„V kuchyni,“ zahryznem si do pery.

Prižmúri oči. Obzerá si ma a analyzuje.

„Idem si robiť úlohy,“ zašepkám, hoci to znie ako blbosť, keďže je dnes piatok.

„Kedy príde otec z roboty?“ kričí, keď už som jednou nohou v miestnosti.

Preglgnem. Ako to mám vedieť? Také veci mi neozna-
muje a jeho záujem o mňa je skôr rozpačitý.

„To naozaj netuším,“ poviem skleslo, potichučky. Je to
jediný človek, ktorý tu pre mňa momentálne je. *On* ma
však nenávidí.

ŠIALENE DLHÝ EPILÓG

DIEVČA V ZRKADLE

4. kapitola

K otcovi chodím iba cez víkend. V tomto dome sa človek cíti ako v mužskej šatni. Všetko tu páchne. No hrôza. Viem, že je otec nešťastný a neznáša to tu rovnako ako ja, aj keď to nedáva najavo, ale mohol by sa mi aspoň trochu venovať a nechodiť len za...? Ani neviem, kde sa ponevie-
ra. Raz je to robota, inokedy... nechcem na to ani pomyslieť, na jeho reálne lásky.

Tými myšlienkami si zatĺkam do srdca klince. Jeden po druhom. Jeden je rovno, no ďalší nakrivo. Hnisavé diery krivosti svrbia. Bože, tak strašne. Klince obrastajú cievami, pomaly oxidujú. Z očí mi tečie hrdza. Utieram si zaslzené oči. Obzerám si prsty na pravej ruke a prežívam jeden hlt už päťdesiaty raz. Hovno hrdza, to je len maskara.

Mali sme byť spolu. Ja, mama a otec. Mama sa o mňa stará o niečo lepšie, možno by som si mohla vystačiť len s ňou. Aj mi navarí, ale... previnilo si hryznem do pery. V poslednej dobe jem veľmi málo. To kvôli *nemu*. V tomto je akýsi druh môjho osobného Voldemorta. Len ak budem chudá, vyhrám nad ním a budem mať pokoj. Od jeho rečí a narážok. Ale možno má pravdu, možno si genetika

so mnou zahrala naozaj krutú hru veľkých stehien a zadku, ktoré som zdedila po babičke, čo žije nevedno kde.

Nadýchnem sa a prežutú mrkvu vyplúvam do servítky. Zostal mi iba vzduch, ktorý je vraj zadarmo, a neviditeľné lano, ktorým som priviazaná k zemi, pripravená nikdy sa nezamilovať. S mamou, ktorá zatrpkla a prestala veriť na lásku – cíti nenávisť, ktorú nikomu neukazuje, ale ja o nej viem. Mama znenávidela otca. A otca môjho otca. Ja zatiaľ čítam jej staré harlekýnky a historické romancy, v ktorých sú šťastní ľudia a ešte šťastnejšie konce.

Už opäť hrozí, že strávim celý piatok večer poetickým premýšľaním, zavretá v tejto izbe, pohryzkávajúc mrkvu, ktorá je, mimochodom, veľmi veľká. Ako sa tak na ňu pozerám, je to mutant medzi zeleninami. Jej pozostatky mi horknú v ústach. Cítim tú pachuť. Čo ak je napumpovaná nejakými hlúposťami a príberiem z nej? S nechutou ju vložím do zásuvky a privriem ju.

Pohnem myškou a zapozerám sa na facebook. Vidím rozmazane. Pretieram si oči, už je to lepšie.

Zemegula, okolo ktorej sa točí svet niektorých mojich spolužiakov, nesie na svojich ramenách číslo 2. S malou dušičkou kliknem na ňu. Mám jeden lajk príspevku a jeden komentár. Rozbúši sa mi srdce a trochu to zmierni moju slabosť.

„Takže ide iba o sex?“

„Bez neho by sme tu neboli, či áno?“ Bodaj by som bola taká brisná aj naživo.

Ale aj tu sa zháčim. Rýchlo mažem príspevok. Kto som ja, že môžem polemizovať o láske? Celá realita je ukrytá v skrini, v hracej skrini s bábikou, ktorá sa už netočí. Je pokazená ako ja.

ŠIALENE DLHÝ PROLÓG

ZRKADLO V CHLAPCOVI

Na ceste do šenku grgám samé lečo. Zjedol som aj Kaji-
nu porciu. Jej to neublíži, no horšie je, že ja sa cítim teraz
poriadne napiču. Určite si práve vylieva srdce do denníka,
ako jej kazíme náladu, a ja sa tu môžem dogrcať. Chcel by
som mať jej problémy a jej by som doprial tie moje. Nedeľ-
ný zápas bude bezo mňa ako nedeľná polievka bez slížov.
Hoci nie som kapitán, držím tím pohromade. Som nasra-
tý. Ešteže som šiel na vzduch. Náš stvoriteľ ma, na roz-
diel od nej, púšťa von bez akýchkoľvek obmedzení. Asi sa
bojí, že zdupká jak naša mamka, a koho by mal potom pod
kontrolou? Mňa ťažko, ja som slobodný. Pridávam si hlas
na walkmane a trochu pobehnem. Prdím samú papriku.
Jedno pivo by to mohlo napraviť. Ale čo s tým nasratím?
Na to bude potrebné viac než len pivo. Keď viem, že ne-
nastúpim, môžem sa strieskať, no nie? To by som to musel
však so športom myslieť menej vážne.

Zo slúchadiel mi vrieska Aerosmith a ich *Dream on*, keď
sa dopracujem k miestu, na ktorom sa môžem poriadne
vyventilovať. Na studenom betóne pogujú dvaja od zmrz-
liny zafúľaní šušniaci. Pehaví blondiaci s výraznými mod-

rými očami. Sibírski bratia, tak ich voláme. Nie sú dvojčatá, ale rozoznať ich neviem.

Stlačím tlačidlo vo vrecku šušťakovej bundy a zastavujem kazetu, ktorú mi nahrála bývalá. Chcela ju naspäť, ale nedal som jej ju. Šálil som, že sa roztrhla. Ja si ani za toho Boha neviem spomenúť na sentimentálne sračky, s ktorými jednotlivé songy spájala, ale dobre sa mi pri „našich pesničkách“ – ako ich ona nazvala, behá. V krčme je hluk, dym a smrad, že by sa jeden potyčkoval. Ale presne takto to mám rád. Tu je to také pravé. Nikto tu nemusí hrať formu, hoci... niežeby som ju hral niekde ja. A predsa len sa musím aspoň v škole pretvarovať, že ma zaujíma viac jak špina pod nechtami, aby som neprepadol. Učím sa za stolára, no už teraz viem, že ma to nebude baviť a ani to robiť nebudem! Trénujem jak divý, len aby som sa mohol živiť futbalom. A čo urobí ten fas? On ma zajtra nepostaví!

Prejdem dnu a zamierim rovno k pultu. Slúchadlá si zavesím okolo krku a zvlčiem zo seba bundu.

„Hej, Karči, poď sem!“ kričí na mňa od stola zavalitý chalanisko. Náš brankár Paľo. Síce nerád behá, ale góly chytá lepšie ako Oliver Kahn.

Kývnem mu rukou, že som hneď tam.

S pivom kráčam pomedzi stoly.

„Sevas.“

„Sadaj,“ uškrňa sa na mňa ako dilino. „Chalani dojdú za chvíľu. Ani sa nespýtaš, prečo som vyrehotaný jak také lečo?“

„No daj,“ pošúcham si nos. Zo zmienky o leče mi je blbo.

„Keby si nezdúchol po tréningu, vedzel by si.“